

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **M. K.**, zastoupeného JUDr. Martou Ježdíkovou, advokátkou se sídlem v Liberci 2, Valdštejnská 381/6, za účasti **České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2003, č. j. 42 Ca 206/2001 - 200,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení Praha (dále jen „správní orgán“) ze dne 18. 6. 2001, č. 670 416 2234, jímž byla zamítnuta jeho žádost o částečný invalidní důchod.

Krajský soud odůvodnil napadený rozsudek tak, že stěžovatel nespĺňuje podmínky nároku na částečný invalidní důchod podle § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť dle znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví – oboru posudkového lékařství MUDr. Z. K. je sice od 23. 11. 2000 částečně invalidní, avšak v rozhodné době deseti let (23. 11. 1990 – 22. 11. 2000) nezískal potřebnou dobu pojištění pěti let podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění.

K tomuto závěru dospěl na základě listin a zpráv obsažených jak ve správním spise, tak i jím vyžádaných. Z potvrzení Úřadu práce v Mělníku podaného detašovaným pracovištěm v Neratovicích ze dne 29. 6. 2001, 19. 7. 2001 a 7. 11. 2002 je prokázáno, že stěžovatel byl v evidenci úřadu práce v následujících obdobích: od 2. 10. 1990 do 16. 12. 1990, kdy vzhledem k počátku rozhodného desetiletého období lze dobu evidence hodnotit až od 23. 11. 1990, to jest 24 dnů, od 1. 10. 1992 do 4. 5. 1993, to jest 216 dnů, od 10. 11. 1999 do 12. 4. 2000, to jest 155 dnů. Celkem tedy evidencí u úřadu práce získal stěžovatel 1 rok a 30 dnů pojištění. Ze sdělení Ústředí evidence vězňů ze dne 28. 8. 2002 bylo zjištěno, že stěžovatel byl od roku 1990 v následujících dobách ve výkonu trestu: od 17. 12. 1990 do 16. 9. 1992 ve Věznici Vinařice, od 15. 3. 1993 do 15. 9. 1994 ve Věznici Valdice, od 9. 11. 1994 do 9. 11. 1999 ve Věznici Drahunice, resp. Oráčov, od 14. 4. 2000 ve Věznici Valdice, kde má trest ukončit dne 14. 4. 2008. Krajský soud v Praze poté učinil dotazy na uvedené věznice, zda stěžovatel byl během výkonu vazby nebo trestu zaměstnán. Ze zpráv Věznice Oráčov a Věznice Valdice vyplývá, že stěžovatel po celou dobu pobytu nebyl pracovním zařazen. Ze zprávy Věznice Vinařice bylo zjištěno, že stěžovatel byl ve výkonu trestu od 8. 11. 1991 do 28. 11. 1991 pracovním zařazen a má celkem započteno 21 dnů pojištění za práci v této věznici. Pokud stěžovatel při jednání krajského soudu namítal, že v uvedené věznici trest nevykonával a měl tam trest vykonávat jeho bratr, krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť uvedená zpráva obsahuje datum narození stěžovatele včetně jeho rodného čísla, a proto tuto zprávu pokládal za věrohodnou. Po zhodnocení shora uvedených skutečností měl krajský soud za prokázané, že žalobce v rozhodném období získal celkem 1 rok a 51 dnů pojištění a nesplnil tedy potřebnou dobu 5 let pojištění v 10-ti letém období před vznikem částečné invalidity.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které se dovolával důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť podle jeho názoru nebyla správně zjištěna potřebná doba pojištění, když nebylo přihlédnuto k době, kdy pracoval v letech 1990 a 1992 ve Věznici Vinařice a v letech 1993 až 1995 ve Věznici Horní Slavkov a po dobu výkonu trestu v Rýnovicích až do roku 1998. V doplnění kasační stížnosti zdůraznil potřebu vyžádání evidenčních listů pro účely důchodového pojištění.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 43 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na částečný invalidní důchod, jestliže se stal částečně invalidním a) a získal potřebnou dobu pojištění, nebo b) následkem pracovního úrazu.

Podle § 44 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se potřebná doba pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod posuzuje podle § 40. Podmínka potřebné doby pojištění se považuje za splněnou, pokud bezprostředně před vznikem částečné invalidity

byl pobírán plný invalidní důchod přiznaný podle § 42 odst. 1, popřípadě podle obdobných ustanovení předpisů platných před 1. lednem 1996.

Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku a) do 20 let méně než jeden rok, b) od 20 let do 22 let jeden rok, c) od 22 let do 24 let dva roky, d) od 24 let do 26 let tři roky, e) od 26 let do 28 let čtyři roky a f) nad 28 let pět roků.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení se potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem plné invalidity. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku plné invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

Podle odst. 3 citovaného ustanovení se pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. m) a n) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky.

Ačkoliv se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud podle jeho obsahu usoudil, že se ve skutečnosti dovolává důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s, tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost ve věci samé, když namítá, že v rozhodném období 10 let před vznikem částečné invalidity byl ve výkonu trestu kromě údajů uvedených v napadeném rozsudku též jako zámečník ve Věznici Horní Slavkov v letech 1993 až 1995 a dále, že pracoval na stavbě po dobu výkonu trestu ve Věznici v Rýnovicích až do roku 1995. Jak vyplývá ze soudního i správního spisu, tyto námitky jsou nedůvodné, když ze zpráv, které si krajský soud opatřil, stejně jako ze správního spisu včetně v kasační stížnosti zvlášť zdůrazněných evidenčních listů důchodového pojištění nepochybně vyplývá, že stěžovatel v letech 1993 až 1995 nebyl ve výkonu trestu ve Věznici Horní Slavkov a rovněž nebyl ve výkonu trestu ve Věznici v Rýnovicích. Naopak k době pojištění za dobu výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Vinařice krajský soud přihlédl. Proto Nejvyšší správní soud tyto námitky neshledal důvodnými.

Tím zůstal nezpochybněn závěr krajského soudu, že stěžovatel nesplňuje potřebnou dobu pojištění podle §§ 44 odst. 3 a 40 zákona o důchodovém pojištění a tím i závěr tohoto soudu, že nesplňuje podmínky nároku na částečný invalidní důchod.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu